

EXPLORATORII

Ultimul pas în Sălbăticie

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

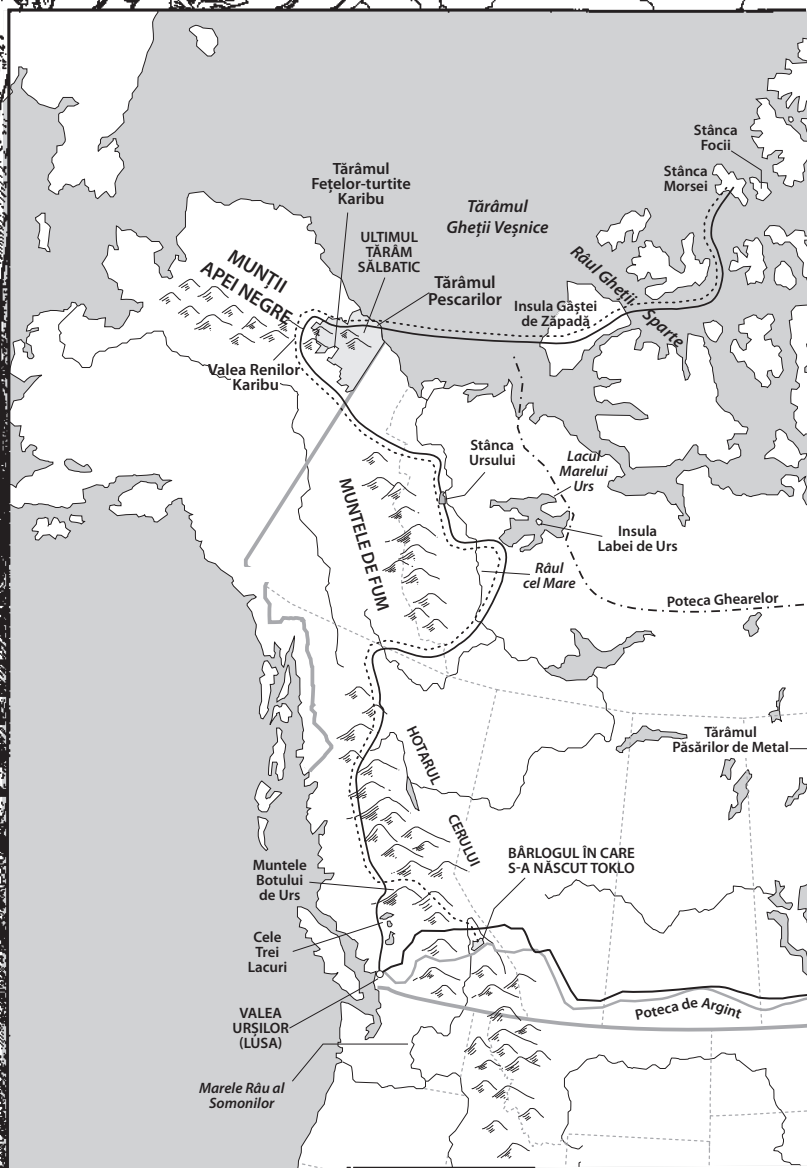
Ultimul pas în Sălbăticie

Cartea a IV-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Mulțumiri speciale lui Cherith Baldry

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

0 800 mile
0 1200 kilometri

Oceanul Arctic

INSULELE
REGINA
ELISABETA

Marea Beaufort

LANTUL MONTAN
BROOKS

REZERVAȚIA
NAȚIONALĂ ARCTICĂ

Canalul Parry

INSULA
VICTORIA

Alaska

MUNȚII MACKENZIE

Insula Superstiției

Fairbanks

Anchorage

Golful
Alaska

Great Bear Lake

Cercul

Whitehorse

Yellowknife

Great Slave Lake

Juneau

Prince Rupert

CANADA

REZERVAȚIA
NATURALĂ
REVELSTOKE

Edmonton

Oceanul
Pacific

GRĂDINA ZOOLOGICĂ
DIN VANCOUVER

Vancouver

Calgary

Regina

Canadian Pacific Railway

Seattle

Portland

Fluvul
Columbia

Helena

STATELE

Bismarck

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

CAPITOLUL 1

Ujurak

Vântul răvășea blana lui Ujurak în vreme ce cobora panta muntelui, îndreptându-se către dealurile de mai jos, acolo unde turmele de reni karibu pășteau liniștite.

Era sfârșitul anotimpului arșiței-pe-cer și, după ploile recente, aerul era plin de miresme apetisante. Ujurak le simțea în nări, tot mai pregnant, cu fiecare respirație: mirosul de vânat, de verdeață și, peste toate, izul sărat al mării.

În timp ce cobora panta, își căuta prietenii cu privirea. Kallik, ursoaica albă, se afla în spatele lui, pășind la fel de lin ca apa unui râu, amușinând agitată aerul. După atâtea Luni în care călătorise prin păduri umbroase și pe pietre arse de soare, Ujurak se întreba dacă ursoaica mai era în stare să simtă mirosul ghețarilor – mirosul căminului ei.

Auzi un „ups!“ și întoarse capul la timp ca să o surprindă pe Lusa, ursoaica neagră, împiedicându-se în propriile picioare, în graba ei de a nu rămâne în urmă. Se rostogoli câteva lungimi de urs înainte să se pună la loc pe picioare, după care își continuă drumul la vale. Lusa era mult mai mică decât ceilalți trei urși și trebuia să facă doi pași pentru fiecare

pas al tovarășilor ei de călătorie – dar reușea întotdeauna să îi prindă pe ceilalți din urmă.

În față, cu urechile lipite de cap din pricina vântului, se afla Toklo, ursul brun – îi plăcea să îi călăuzească pe ceilalți și să ia inițiativa. Ujurak se simți învăluit de căldură. Toklo avusese suficientă încredere în el ca să îl urmeze până aici – atât de departe, încât Ujurak abia dacă își mai aducea aminte de munții în care își întâlnise prietenii: mai întâi pe Toklo, apoi pe Lusa. Deodată, își aminti de fiecare pas făcut alături de ei, de imaginea fiecărei zile petrecute pe drum, mergând, mergând, și iar mergând – până la capătul lumii.

Pentru că, în sfârșit, ajunseseră la capătul călătoriei. Găsiseră Ultima Mare Sălbăticie.

Mai jos, pe dealurile năpădite de iarbă, renii își înălțară capetele în timp ce urșii se repezeau către ei.

— Păzea! mârâi Ujurak. Păzea că venim!

Toklo aruncă o privire peste umăr:

— Sunt prea mari ca să-i vânam, minte-de-puf! strigă el.

Ujurak, însă, nu avea de gând să vâneze renul acela uriaș. Oricât era de voinic, știa că era prea mic ca să poată ataca aceste animale cu picioare neobișnuit de lungi. Se bucura, pur și simplu, de sentimentul pe care i-l crea această fugă imposibil de stăvilit, în timp ce labele călcau iarba, foșnind plăcut, și blana i se lipea de corp și i se vălurea în vânt.

Urșii ajunseră la dealurile de la poalele muntelui, coborând pe pantele domoale ale acestora, până când dădură de turma de reni. Văzute de aproape, animalele cu coarne păreau uriașe. Renii își ridicară leneși capetele grele ca să privească urșii, fără să se teamă de Ujurak și de companionii lui. Erau atât de mulți reni, încât Ujurak nu reuși să zărească

capătul turmei. Tot ce se putea vedea era o pădure de picioare subțiri ca niște bețe, pe care se sprijineau niște burți albe, îmblănite. Pielea renilor mirosea puternic a mosc, făcându-l pe Ujurak să pufnească și să strâmbe din nas.

Toklo o zbughi într-o parte, scoțându-i pe ceilalți urși din turmă și obligând renii să se împrăstie în toate direcțiile. Acum, priveriștea văii se deschisese din nou în fața lor, iar Ujurak clipi orbit de strălucirea soarelui. O câmpie largă, verde se întindea la picioarele lui, punctată din loc în loc cu smocuri de iarbă închisă la culoare și cu picături argintii de rouă, prinse între fire. Deși îi lăcrimau ochii din pricina vântului, Ujurak zări și câteva pete albe – câmpia umedă în care cârdurile de găște sălbatică se opriseră ca să se hrănească.

„Aceasta este Sălbăția făgăduită nouă de Qopuk. Gata să ne hrănească, suficient de mare pentru toți urșii. Nici urmă de fețe-turtite, de animale de foc sau de Poteci Negre...”

Ujurak simți o durere intensă în stomac. Călătoria lor prin Muntele de Fum fusese grea, cu vânat puțin, iar vederea găștelor îi stârnise foamea, făcându-l să înghită în sec. Porni în fugă, simțind iarba care îi foșnea sub labe. Nu se mai gândea decât la mâncare, la gustul delicios al unei găște grase... Apoi, Ujurak simți o mâncărime în picioare și văzu cum labele din față i se lungesc și i se subțiază. Blana maronie începu să îl mănânce, transformându-se într-una cenușie, mai aspră.

„Lup!”

Botul i se alungi și simți cum vederea i se îngustează, concentrată asupra unui singur cârd de găște. „Un singur cârd.” Sunetele din jurul lui se estompară și tot ce mai putea auzi erau găștele din fața lui, gâgâind și sâsâind, larma lor devenind tot mai puternică.

Mări pasul. Se simțea neobișnuit de rapid, iar în clipa în care trecu pe lângă Toklo i se păru că îl aude mârâind, de parcă acesta s-ar fi aflat undeva, departe. Dar, pentru Ujurak, reacția prietenului său nu avea acum nicio însemnătate. Mirosul fierbinte al prăzii îi acaparase toate simțurile. Țintise vânatul și alerga în linie dreaptă, cu limba atârându-i în colțul gurii – o găscă albă și grasă care păștea undeva la marginea cârdului. „O singură găscă.“ Aproape că simțea cum își va înfige dinții în penajul păsării și cum îi va frânge oasele. Își putea imagina mirosul de sânge și zvâcnirile păsării înainte să cadă răpusă.

„Ucide... mușcă o singură dată prada caldă... apoi hrănește-te.“

Viteza cu care fugea făcea câmpia să pară o dungă încețoșată, iar labele lui Ujurak păreau să nici nu mai atingă pământul mlăștinos. Ajunse la cârdul de găște. Păsările se împrăștiară în toate direcțiile, într-o vijelie de aripi fâlfâitoare și de găgâieli înfricoșate. Ujurak mârâi sălbatic și se năpusti spre prada ochită din timp, înfigându-și colții în gâtul ei. Începu să scuture găscă, în vreme ce pasărea îl bătea cu aripile peste bot. Apoi prada rămase nemișcată.

Ujurak ridică mândru capul, cu găscă ce i se bălângănea sub bot. „Hrănește-te acum... Simte gustul sângelui...“ Un gând, însă, nu îi dădea pace. Încă nu putea să mănânce. Fără tragere de inimă, se răsuci pe picioarele din spate și o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Ujurak simți cum trupul lui zvelt de lup începe să se umfle și să se întărească. Blana maronie o înlocui pe cea cenușie, țepoasă, iar pașii îi deveniră mai greoi. Până și bătaile inimii încetiniră, pe măsură ce foamea de sânge a lupului începu să se potolească.

În timp ce înainta, mai aruncă o privire atentă asupra câmpiei din jurul lui: găștele se instalau puțin mai departe, găgâielile lor aspre devenind tot mai slabe. Ujurak auzea foșnetul vântului trecând prin păpuriș și pleoscăitul pașilor unei vulpi polare care se perinda prin mlaștină, de la o tufă la alta. Clipi nedumerit atunci când zări alți trei urși apropiindu-se de el, coborând de pe dealul din față și făcând primii pași pe câmpie. Negru, brun, alb... i se năzări că trebuie să îi știe de undeva. „De ce nu-mi amintesc cine sunt?”

— Ujurak! se grăbi ursul cel mic și negru să ajungă la el. Asta a fost o partidă de vânătoare pe cinste!

— Ăăă... mulțumesc... Lusa.

Confuzia din capul lui Ujurak dispăru în clipa în care se așeză în fața ursoaicei și îi puse acesteia prada la picioare. Bineînțeles că știa cine era – iar ceilalți doi urși care veneau agale către el erau prietenii lui, Toklo și Kallik. Picioarele lungi, de lup, pe care le avusese mai devreme, îl îndepărtaseră de ei.

— Veniți și înfruptați-vă! îi invită el.

Toklo scoase un mârâit în semn de mulțumire, rupând o bucată din găscă și retrăgându-se câțiva pași mai încolo. Se prăbuși la pământ și începu să molfăie vânatul. Ujurak le așteptă pe cele două ursoaice să își aleagă câte o bucată. Gâsca era grasă. Era carne destulă pentru toți și, în plus, extrem de delicioasă. Ujurak simți cum i se încălzește burta de plăcere.

— Așta este – mmmm – de-li-cioș! exclamă Kallik molfăind fericită.

Înălță capul și adulmecă aerul.

— Simțiți mirosul gheții? În curând, marea va îngheța până mai aproape de mal, iar eu mă voi putea întoarce la locurile de vânat ale urșilor albi.

— Dar... nu există... niciun adăpost... pe gheață, spuse Lusa înfulecând carnea succulentă a găștei. Vântul te va împinge în apa mării.

— Nu e așa. Noi știm să facem bârloguri în zăpadă, îi explică Kallik. Apoi ne încolăcim unii lângă alții – și e atât de bine!

Ujurak observă o umbră de tristețe strecurându-se în privirea ursoaicei, făcându-l să se întrebe dacă își rememora viața ei de dinainte, petrecută în compania fratelui și a mamei ei. Kallik clipea de câteva ori, iar umbra dispăru.

— Și știm să vânam foci prin găurile din gheață. Nu ați mâncat în viața voastră ceva mai delicios decât carnea de focă!

— Eu mă mulțumesc cu pământul de sub labe și cu prada pe care mă pricep să o vânez, spuse Toklo făcând un semn cu capul către niște munți din depărtare, acoperiți de păduri.

Ujurak zări păsări zburând deasupra munților și i se năzări că simte mișcarea unor animăluțe adăpostite la umbra crengilor.

— Acela este cel mai bun loc pentru urșii bruni – nu-i așa, Ujurak?

— Așa este, răspunse el.

— Priviți copacii aceia, spuse Lusa dând la o parte o pană care i se prinsese în bot.

Își imaginează viața ei în acea pădure și o scânteiere veselă îi apăru în ochi.

— Ador să dorm pe crengile copacilor, ascultând vuietul vântului și știind că spiritele urșilor îmi sunt întotdeauna aproape.

Toklo mai luă o îmbucătură din carnea de găscă.

— Ce – *mmm* – îmi place... la locul... ăsta, spuse el înghițind și lingându-se pe bot, este că nu există nici țipenie de fețe-turtite. Nici Poteci Negre. Nici animale de foc și nici bârloguri de fețe-turtite.

— Doar pământ cât vezi cu ochii și marea nesfârșită, oriunde întorci capul, remarcă și Kallik.

— Și pradă pe săturate, adăugă Toklo.

Lusa se ridică brusc în picioare.

— Ce facem mai departe? întrebă ea. Aș vrea să gădesc un copac în care să-mi petrec noaptea.

— Haideți mai bine să ne odihnim puțin, propuse Toklo, bătând-o afectuos cu laba pe nerăbdătoarea ursoaică. Avem timp berechet să facem tot ce ne dorim.

Ujurak își termină porția de carne. Îi plăcea să își asculte prietenii vorbind cu entuziasm despre noul lor cămin. El îi adusese aici, într-un loc în care să se simtă în siguranță, în care să mănânce pe săturate departe de fețele-turtite, pentru tot restul vieții. Se linse pe labe, simțindu-și burta plină, și chiar atunci i se păru că o voce blândă îi șoptește ceva. În clipa în care distinsese cuvintele, Ujurak rămase încremenit: „Nu e capătul călătoriei.“

Înălță capul, simțind cum îl gădilă prin blană, de parcă ar fi mărșăluit pe ea un batalion de furnici. Se ridică încet în picioare și se îndepărtă de prietenii lui, prefăcându-se că se adapă dintr-o baltă. Își trase urechile pe spate, așteptându-se să audă din nou șoapta aceea.

Era o voce pe care o mai auzise cândva.

Îi vorbise cu multe Luni în urmă, într-o noapte rece, la lumina stelelor. „Urmează Steaua Căii“, îi spusese vocea și, în clipa în care înălțase capul, zărise o stea care strălucea mai puternic decât celelalte. La început, hotărâse s-o ignore. Dar îi tot vorbea – în momentele de liniște, când se băga la culcare, sau dimineața, înainte să se ridice în picioare. „Nu vei călători singur“, îi mai spusese.

— Ce vrei să spui? Nu e nimeni aici, spusese Ujurak după ce privise de jur-împrejur, nevăzând nimic altceva decât întunericul adânc al pădurii – de parcă ar fi fost singurul urs rămas pe această lume. „Te vor găsi ei pe tine“, îi promisese vocea.

Apoi îl întâlni pe Toklo, ursul brun grizzly, primind astfel răspuns la toate nedumeririle lui. După aceea, începuse să asculte ceea ce îi spunea vocea. Atunci când avea îndoieli în privința călătoriei, vocea îl îmboldea insistentă, dar cu blândețe. După o vreme, crezu că știe cui îi aparține acea voce din mintea lui, pentru că reuși să ajungă cu gândurile până la capătul amintirilor, la primele zile de viață.

Ujurak începu să leorpăie din baltă apa rece ca gheața. Deasupra lui, o singură stea strălucea, palid, pe cerul albastru-cenușiu al înserării. „Nu e capătul călătoriei“, îi șopti din nou vocea.

„Dar nu înțeleg!“, protestă Ujurak în gând, ridicând din nou privirea către Steaua Căii.

Apoi, deasupra munților, zări un punct negru, micuț, străbătând cerul. Nu, erau două puncte negre. Acestea se apropiau, urmând linia crestei. Ujurak distinse și un huzruit îndepărtat. Punctele deveneau tot mai mari, iar razele

soarelui aflat la apus sclipeau puternic, unindu-le. „Păsări de metal“, se alarmă ursul. Aruncă o privire către tovarășii lui de călătorie. Ei încă nu observaseră punctele de pe cer. Erau prea ocupați să dezbată locul în care ar fi putut trăi mai bine: în copaci sau în peșteri.

Ujurak urmări cu privirea cum păsările de metal se îndepărtează. Zgomotul aripilor acestora se stinse treptat, ricoșând în ecou prin aerul încremenit. Ursul simți cum i se zbârlește blana. Păsările de metal erau niște chestii de-ale fețelor-turtite – niște animale de foc ale aerului. Ce căutau oare pe-aici? Toklo spusese, doar, despre locurile acestea: „Fără animale de foc. Fără fețe-turtite.“

Ujurak se uită din nou la prietenii săi.

Lusa îl îmbrânci pe Toklo, făcând pe supărata, când îl auzi spunând că, după părerea lui, copacii erau prea plini de rămurele ca să poată fi confortabili. Cu toții păreau atât de fericiți! Ujurak simți cum inima îi bate mai tare, de duioșie.

„Dar eu i-am adus aici, în acest loc“, îi spuse el vocii. „Nu avem unde să mergem mai departe.“

„Nu e capătul călătoriei“, repetă vocea.

„Și ce ar trebui să fac eu?“ întrebă Ujurak rugător.

Așteptă un răspuns, dar tot ce putea auzi era bătaia vântului clătinând iarba înaltă și chemarea îndepărtată a unui pescăruș.

CAPITOLUL 2

Lusa

Lusa stătea în vârful unei movilițe acoperite cu iarbă, privind de-a lungul câmpiei. Vântul rece îi ținea blana lipită de trup și îi făcea ochii să lăcrimeze. Vântul aducea cu el miros de gheață și de pește. În depărtare se putea distinge țărnul alb al oceanului. Ursoaica se gândi tremurând la gheața căreia Kallik îi ducea atât de mult dorul. Locul acela nu era însă pentru Lusa – căminul ei era aici, printre copacii mărginiți de iarba înaltă, prin care ar fi putut umbla nevăzută.

— Am reușit! șopti ea.

Căutările ei ajunseseră la final! Trecuse prin toate pericolele și greutatea călătoriei, iar acum era în siguranță, înconjurată de prieteni. În sfârșit, putea spune că este o ursoaică neagră care și-a găsit locul în sălbăticie.

Soarele răsărea, lăsând în spatele Lusei o umbră lungă. În noaptea care tocmai trecuse, după ce se ospătaseră cu toții din găscă prinsă de Ujurak, urșii își amenajaseră culcușul la marginea unor tufe joase, pline de spini. După noaptea petrecută printre rămurelele bătute de vânt, Lusa se simțea